

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 216.839 van 13 december 2011
in de zaak A. 198.158/XIV-32.566**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Peter JP Lips
 kantoor houdend te 1050 Brussel
 Louizalaan 65 bus 11
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid
kantoor houdend te 1000 Brussel
Antwerpsesteenweg 59 B

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 5 november 2010, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 49.688 van 18 oktober 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 6338 van 22 december 2010 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 26 oktober 2011 om 11.00 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Peter JP Lips, die verschijnt voor de verzoeker, en advocaat Carmenta Decordier, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoeker verklaart zich op 7 januari 2009 een eerste maal vluchteling in België. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 6 mei 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Na hoger beroep weigert ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met een arrest van 14 juni 2010 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker.

3.2. Op 15 juli 2010 neemt de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid in hoofde van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten.

De verzoeker stelt op 14 augustus 2010 tegen deze laatste beslissing een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in. De Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen verwerpt het beroep met een arrest van 18 oktober 2010. Dit is het bestreden arrest.

3.3. Op 9 augustus 2010 verklaart de verzoeker zich een tweede maal vluchteling. De staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid beslist op 19 augustus 2010 tot weigering tot in overwegingname van een vluchtelingenverklaring.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoeker werpt in een enig middel de schending van artikel 149 van de Grondwet, van de artikelen 39/2, § 2, 39/56, eerste lid en 39/65, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en de “kennelijk verkeerde juridische kwalificatie en onjuiste gevolgtrekking op wettelijk vlak” op.

De verzoeker voert aan dat in het bestreden arrest verkeerdelijk wordt aangenomen dat het arrest nr. 44.782 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 14 juni 2010 definitief was geworden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kon er zo dus niet van uitgaan dat de verwerende partij bij het nemen van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten over een gebonden bevoegdheid beschikte.

In het bestreden arrest wordt volgens de verzoeker vooreerst ten onrechte gesteld dat de vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten automatisch tot een nieuw bevel zou leiden, vermits de verzoeker op dat ogenblik een asielaanvraag had lopen en ook thans een (tweede) asielaanvraag heeft lopen, waarin twee minderjarige kinderen centraal staan. Een ouder kan als enig familielid ook de vluchtelingenstatus krijgen, steunend op de vluchtelingenstatus van het kind. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan dus niet met zekerheid opnieuw vaststellen dat de verzoeker niet als vluchteling is erkend of de subsidiaire beschermingsstatus niet krijgt. De redenen voor de lopende asielaanvraag kunnen niet binnen het marginale toetsingsrecht worden

beoordeeld zonder in de plaats van de exclusieve beoordelingsbevoegdheid ten gronde van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te treden.

Verder wordt in het bestreden arrest volgens de verzoeker ten onrechte geoordeeld dat zijn middel obscuur is. Hij had nochtans uitdrukkelijk gesteld dat de nationale bepalingen strijdig zijn met artikel 3 van het internationaal verdrag voor de rechten van kind, ondertekend te New-York op 20 november 1989, (Kinderrechtenverdrag) omdat de belangen van de kinderen niet voorop worden geplaatst en een terugkeer naar het land van herkomst hun leven in gevaar zou brengen. De verzoeker besluit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen door de verkeerde kwalificatie van het middel zijn verplichting heeft omzeild om als nationale rechter artikel 75 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenbesluit) buiten toepassing te laten vermits die bepaling strijdig is met de hogere rechtsnorm, te weten artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag.

5. In de memorie van wederantwoord voegt de verzoeker niets wezenlijks toe.

Beoordeling

6. Ook al was het arrest nr. 44.782 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 14 juni 2010 niet definitief op het ogenblik van de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten van 15 juli 2010, het cassatieberoep tegen dat arrest is reeds niet toelaatbaar verklaard met 's Raads beschikking nr. 5875 van 16 juli 2010.

Verder is het inderdaad de vraag of de verwerende partij op grond van artikel 75 van het Vreemdelingenbesluit over een gebonden bevoegdheid beschikt en of de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond daarvan tot een gemis aan belang bij het aanvechten van een bevel om het grondgebied te verlaten in hoofde van de verzoeker kon besluiten.

Echter, het bestreden arrest is niet beperkt tot het vaststellen van een gebonden bevoegdheid. De door de verzoeker voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen aangevoerde schendingen worden er wel degelijk in onderzocht. Het betreft met name het bestaan van een tweede door de verzoeker ingediende asielaanvraag en de voorgehouden strijdigheid van de (volgens de verzoeker gebonden) bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven met het Kinderrechtenverdrag.

Met betrekking tot de latere asielaanvraag wordt in het bestreden arrest gesteld “dat de tweede asielaanvraag dateert van na het bevel om het grondgebied te verlaten (...) en dat de verwerende partij dan ook niet kan verweten worden hiermee geen rekening te hebben gehouden” en verder dat de tweede asielaanvraag het bevel van 15 juli 2010 niet uit het rechtsverkeer doet verdwijnen doch enkel de uitvoering ervan schorst. De verzoeker toont de onwettigheid van deze vaststellingen niet aan, vermits de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich als annulatierechter bij het beoordelen van de wettigheid van een beslissing inderdaad moet stellen op het ogenblik dat die beslissing werd genomen en de tweede asielaanvraag slechts van nadien, 9 augustus 2010, dateert. Bovendien blijkt deze laatste aanvraag al te zijn verworpen met een beslissing van 19 augustus 2010. Hoe dan ook schorst een asielaanvraag slechts de tenuitvoerlegging van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten.

Met betrekking tot de strijdigheid van het bevel om het grondgebied te verlaten met het Kinderrechtenverdrag wordt in het bestreden arrest overwogen dat “daargelaten de vraag of de verzoeker correct stelt dat het Internationaal Verdrag van 20 november 1989 inzake de Rechten van Kind directe werking heeft, de Raad (vast)stelt dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift beperkt tot het citeren van de artikelen waarvan hij meent dat ze geschonden zijn, doch dat hij nalaat op een omstandige wijze uiteen te zetten waaruit een schending dan wel zou bestaan”, dat verzoeker zich ertoe (beperkt) te stellen dat er geen rekening gehouden werd met de door hem geciteerde artikelen” en dat “dergelijke vage uiteenzetting niet toe(laat) te besluiten tot een schending van de aangevoerde artikelen en dus ook geen invloed (heeft) op de hiervoor besproken gebonden bevoegdheid”. De verzoeker vindt die kwalificatie zelf verkeerd, doch hij beperkt zich tot algemene kritiek zonder aan te tonen dat de voorgehouden schending van het Kinderrechtenverdrag voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voldoende concreet zou zijn uitgewerkt, daargelaten de terechte verwijzing in het bestreden arrest naar het gebrek aan directe werking van dat verdrag.

Aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen is derhalve voldaan. Uit het bovenstaande blijkt ook dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn in artikel 39/2, § 2 vastgelegde bevoegdheid als annulatierechter niet heeft geschonden noch dat hij een “verkeerde juridische kwalificatie” zou hebben gemaakt of een “onjuiste gevolgtrekking op wettelijk vlak” zou hebben getrokken. Vermits het middel van de verzoeker door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd onderzocht, hoewel er volgens het bestreden arrest een gebrek aan belang zou zijn, is artikel 39/56 van de Vreemdelingenwet niet geschonden, minstens kan een eventuele schending niet tot de cassatie van het bestreden arrest leiden. Het enige middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het beroep.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van dertien december tweeduizend en elf, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen